

Evoluce nebo stvoření?

V posledních letech nabývají na intenzitě spory o pravdivosti Darwinovy vývojové teorie druhů. Její stoupenci jsou napadáni "kreacionisty", zastávajícími názor o stvoření člověka a vlastně všech organismů dokonalejšími bytostmi - bohy. Bez ohledu na to, zda člověka stvořil Bůh nebo nějaký mimozemšťané, musíme se ptát: "Kdo je stvořil"? Nikdo dosud nenalezl odpověď na otázku, co bylo na počátku, před stvořením světa nebo před "velkým třeskem". Žádná vědecká teorie zatím nevysvětlila, proč chybějí jakékoli mezičlánky mezi jednotlivými živočišnými i rostlinnými druhy, co je základní částicí hmoty a kdy se hmota stane živou. Když otevřete učebnici biologie, obvykle zde naleznete i taxonomii, vědu zabývající se klasifikací druhů. Proč zde nejsou uvedeny žádné "přechodné" druhy? Proč je pro každý druh charakteristický evoluční původ? Proč má každý druh společné genetické vlastnosti a rozdíly, které ho odlišují od ostatních druhů?

Vědci vysvětlují vznik nových druhů změnou životního prostředí, mutací a křížením druhů. Opomíjejí však fakt, že jakákoli mutace, např. "albinismus" je výjimečným jevem, nejde o jiný druh, ale variaci téhož druhu. Psi se dělí na nejrůznější rasy, zcela odlišné vzhledem a vlastnostmi, ale vždy jde o jeden druh. Jakýmkoli křížením a šlechtěním ze psa kočku neuděláte! Mezi sebou však psi mohou vytvořit nejrůznější "pouliční směsi". Vše nasvědčuje tomu, že genetické vlastnosti druhů jsou předem dány jejich charakteristickým, neměnným genomem.

Přijímat nekriticky vědecké poznatky jako dogma, učit je ve školách a trestat studenty za odlišný názor špatnými známkami, nikdy nepřinese žádný pokrok v poznání. A přitom stačí použít jen jednoduché logické úvahy, abychom zjistili, že současné vědecké názory v mnohých oborech jsou jen nepotvrzené nebo nepotvrditelné teorie. Vědci se o změnu nikdy nepokusí, protože by zbourali ten chatrný "domeček z karet", který je jejich živobytím. Pokusme se nezaujatě a bez použití vědeckých teorií řešit logicky několik základních otázek, na které dosud neznáme (a možná nikdy znát nebudeme) jednoznačnou odpověď.

Vznik a vývoj vesmíru

Dříve než budeme řešit vznik a vývoj života, musíme se zabývat existencí vesmíru. Jaký máme důkaz, že vesmír skutečně existuje? Vše nám zprostředkovávají naše smysly buď přímo (pohledem na hvězdné nebe) nebo za pomoci nejrůznějších přístrojů, které člověk vytvořil, aby zlepšil rozsah a dosah svých smyslů. V učebnicích zjistíme, že smyslové vnímání je jen posloupností nějakých impulsů, které putují od receptorů do mozku. Teoreticky nemůžeme vyloučit možnost, že obraz světa může být do našeho vědomí předáván nějakým kabelem, že můžeme být jen chuchvalcem nějaké tkáně v laboratoři a vše, co vnímáme, je jen virtuální realita! (Viz Matrix.) Nezbývá než axiomaticky, tedy bez důkazu přijmout skutečnost, že existujeme jako samostatná bytost a s námi vše, co vnímáme jako vesmír. "Myslím, tedy jsem", řekl kdysi moudrý filosof a lepší definice ještě nebyla vymyšlena. Vytvořit něco z ničeho neumí ani kouzelníci, odporuje to základnímu zákonu přírody o zachování hmoty. Ani vesmír tedy nemohl vzniknout z ničeho. Kosmologické teorie uvádějí jako počátek jakýsi nekonečně hmotný "praatom", který sám od sebe explodoval ve "velkém třesku". Prvotní zárodek mohl být i pozůstatkem po "velkém krachu" předchozího vesmíru. Kde se ale vzal ten počáteční element? Také teorie o stvoření vesmíru Bohem můžeme směle opustit. Kdo stvořil Boha z ničeho? Z čeho Bůh tvořil, když nic nebylo?

Tento problém má jen jedno logické řešení. **Vesmír byl, je a bude.** A pokud je ke tvoření nutný nějaký stvořitel, musí být jeho součástí. Vesmír se může měnit, rozpínat, smršťovat, rotovat, vibrovat či explodovat, protože ve vesmíru se vše stále pohybuje, ať je to atom nebo galaxie. Vesmír je stále ve vývoji. Z tohoto pohledu je vlastně živý! Statický stav bychom

mohli zaznamenat jen v nekonečně krátkém časovém okamžiku, bohužel opět nevíme, co je to čas. Za pomoci různých mechanických nebo elektronických přístrojů si pouze určujeme naši současnou pozici vzhledem k otáčení Země a jejímu oběhu okolo Slunce. Každý jinak ví, že čas je spíše subjektivní pojem. Běžně se vyjadřujeme: "Mám nebo nemám čas, čas již nadešel, na věčné časy....."

Jako první axiom tedy musíme přijmout tvrzení: "**Vesmír je věčný a nikdo ho nevytvořil**". Z toho vyplývá, že všechny objekty vznikly z prvotní podstaty pouze jejím uspořádáním. Způsob tohoto uspořádání je nějak zakódován ve vesmíru a modifikuje se na principu zpětné vazby.

Bohužel nevíme, jestli se v určitých periodách vesmír mění tak podstatně, že život v něm vzniká a zaniká nebo je život také věčnou součástí věčného vesmíru. Nejpravděpodobnější je, že některé části vesmíru zanikají, jiné vznikají (což astronomové pozorují) a spolu s nimi zaniká a vzniká i život.

Jak je pravděpodobný vznik života?

V podstatě můžeme rozlišit jen dva druhy hmoty - neživou a živou. Již z jejich názvu je zřejmý rozdíl. Neživá hmota - prvky, sloučeniny, nerosty jsou relativně stálé a mohou se měnit pouze za vnějšího působení. Živé organismy rostou, rozmnožují se a vyvíjejí. Jejich počet roste! Základním projevem života je změna. U živočichů a rostlin je to látková výměna. Živé organismy se mění na základě životních cyklů - zákonů zachování druhu. Každý živý organismus má charakteristickou dobu existence, pak je nahrazen svými potomky a sám zaniká.

Všechny živé organismy mají jednotný základní prvek - buňku. Existuje dokonce řada stejných základních složek rostlinné i živočišné buňky, nutných pro život a rozmnožování. Základní vlastností všech buněk je schopnost dělení buněk a přenos dědičných informací na nově vzniklé buňky. Buňka není nic jednoduchého, skládá se z milionů až miliard molekul nejrůznějších organických sloučenin, které mají rovněž složitou strukturu. Dá se říci, že každý atom v buňce má své přesně vymezené místo a funkci.

Co se muselo stát, aby vznikla první živá buňka? Vysvětlit tento proces se pokusili vědci napodobením předpokládaných podmínek, jaké byly na Zemi před miliardami let. Známé jsou pokusy Stanley Millera z padesátých let, kde se pokusil syntetizovat organickou hmotu v uzavřené nádobě obsahující směs metanu, amoniaku, sirovodíku a vodní páry, kterou nechal procházet elektrické výboje. Po několika hodinách jiskření obdržel dehet - směs organických molekul. Možná tak objevil způsob jak vyrobit ropu, ale k aminokyselinám, bílkovinám a nukleovým kyselinám je ještě stejně daleko, jako pro slimáka na Mars.

Nejmenší známé živé organismy (bakterie) jsou složeny nejméně z 50 milionů atomů (5×10^7), které lze uspořádat náhodně tolika způsoby, že počet všech kombinací je větší, jako počet všech atomů ve vesmíru, který je odhadován na 10^{80} . Ke splnění tohoto počtu by stačily všechny možné kombinace méně jak 100 prvků! (Například pro 40 prvků je to asi 40! (faktoriál) možností, což je asi 137×10^{45} . Pro srovnání - počet atomů v lidském těle je jen asi 10^{28} . Kdybychom uvažovali o počtu kombinací všech atomů v buňce, exponent za desítkou by byl řádově v tisících až milionech, takže náhodný vznik buňky je prakticky vyloučen. (Pro neznalé matematiky uvádím, že exponent je počet nul za desítkou, každá další nula znamená desetkrát více, každých 6 nul milionkrát více!) O náhodné "příznivé" kombinaci lze hovořit nejvýše za předpokladu dlouhé doby trvání "stabilního" vesmíru nebo jeho obrovské velikosti, kdy proces náhodné kombinace probíhá současně v obrovském objemu. Matematicky řečeno - pravděpodobnost vzniku živého organismu musí být převrácenou hodnotou počtu atomů a doby existence vesmíru. Jakékoli výpočty mohou být pouze hypotézou, protože konkrétní údaje k výpočtu neznáme. Z faktu, že život existuje, můžeme pouze usuzovat, že takové

podmínky ve vesmíru byly splněny. Je zde však ještě další možnost, že vývoj živého organismu není náhodný proces, ale předem "naprogramovaný" děj. Pak nehraje velikost vesmíru ani doba jeho trvání žádnou roli. Ze struktury pozorovaného vesmíru vyplývá, že podobné podmínky jako na Zemi mohou být i na mnoha jiných planetách. Pokud je život na Zemi, může být i jinde, bez ohledu na to, jaký je způsob jeho vzniku.

Astronomové dokázali, že ve vesmíru existují atomy všech prvků, nutných pro vznik organických molekul a rovněž existenci těchto molekul v mezihvězdném prostoru. Podle vědecké hypotézy jsou prvky "syntetizovány" v jádrech hvězd a po jejím zániku (výbuch supernovy) rozprášeny do vesmíru, kde se slučují do organických molekul. Od nich však vede ke vzniku buňky ještě nekonečně dlouhá řada reakcí.

Buňka je nesmírně složitý systém, základ jakéhokoli živého organismu. Nejjednodušší jsou jednobuněčné organismy, které jsou tvořeny jen jednou buňkou. Většina organismů je však mnohobuněčných, složených ze specializovaných skupin buněk - tkání a orgánů. Každou buňku můžeme přirovnat ke složité továrně, ve které probíhá tisíce chemických reakcí, vzniká a zaniká mnoho sloučenin a dochází k výměně energie. Každá buňka obsahuje charakteristické prvky nepatrných rozměrů, viditelných jen elektronovým mikroskopem se zvětšením aspoň 10.000-krát. Jsou to:

- membrány, oddělující různé části buňky nebo buňku od okolí
 - protoplazma, metabolicky aktivní výplň, obsahující další specializované prvky jako:
 - jádro, obsahující chromozomy s deoxy nukleovou kyselinou (DNA), které je nositelkou dědičných vlastností
 - mitochondrie, zabezpečující buněčné dýchání a energii
 - endoplazmatické retikulum, kde probíhá metabolismus některých tukových látek
 - ribozómy, obsahující ribonukleové kyseliny (RNA)
 - Golgiho komplex, kde probíhají biochemické reakce
- a další součásti, odlišné v rostlinných a živočišných buňkách.

Kdybychom se pokusili napsat program, obsahující všechny instrukce nutné pro činnost buňky, byl by pravděpodobně stejně velký, jako program simulující fungování celého státu, se všemi obyvateli, továrnami, dopravními cestami a řídicími státními orgány. Takový program by obsahoval více bajtů, jako je počet všech atomů v buňce. Kde by však byl ukryt, pokud informace obsažená v DNA je menší? DNA je řetězec až miliard nukleotidů a nejvíce připomíná právě lineárně uspořádaný řetězec instrukcí počítačového programu. Stejnou funkci má DNA, změna jediného elementu má za následek změnu nové buňky. Platí také, že počet všech možných kombinací nukleotidů v DNA je vyšší jak počet všech atomů ve vesmíru. Tento problém řeší jedině druhý axiom:

"Struktura buňky je předem dána a biogenní prvky se slučují až do konečného výsledku - živé buňky na základě jednoznačných instrukcí, obsažených ve vesmíru."

Toto tvrzení se může zdát zcela nesmyslné, protože vědci dosud nikde v laboratoři nepozorovali vznik nějaké buňky. Problém bude asi v tom, že vědec může provádět pokusy jen několik desítek let, zatímco příroda má na to desítky milionů let. Rychle se rozvíjející obory - mikrobiologie, genetické inženýrství tak zatím mohou pracovat jen s hotovým materiálem, již existujícími buňkami. Na tom je založen i proces klonování - vytváření identických organismů, pouze za použití genetické informace z jakékoli buňky. Pokud si však někdo myslí, že lze naklonovat libovolný počet Einsteinů nebo Hitlerů, hluboce se mýlí. Z dosavadních výsledků vyplývá, že dědičné jsou pouze formy - vzhled organismu. Až se skutečně podaří naklonovat člověka (pokud to již tajné vojenské laboratoře nedělají), ukáže se, že duševní vlastnosti klonů budou zcela odlišné. Duše je totiž jediná unikátní složka každého živého organismu. Po stránce biologické se člověk příliš neliší od prasete nebo

kvasinky. Mimochodem - dosud žádný vědec nevysvětlil, proč má každý člověk různé papilární linie na prstech nebo jinak zbarvené zorničky. Odpověď se přitom sama nabízí - protože tam se promítá naše duše. (Takových míst na těle je dokonce více.)

Budeme-li chtít znát konečnou odpověď na otázku "Evoluce nebo stvoření?", budeme se muset především zamyslet nad tím, zda takto položená otázka má vůbec smysl. Je jisté, že ke stvoření vesmíru "z ničeho" nemohlo nijak dojít. Je jisté, že život sám od sebe nemohl vzniknout, protože náhodné uspořádání atomů a molekul do podoby živé buňky můžeme teoreticky vyloučit. Nelze však popřít, že život skutečně existuje.

Z našich úvah dále vyplývá, že tou nejpodstatnější složkou pro vytvoření čehokoli je právě informace o cíli tvoření. Každý tvůrčí umělec musí mít záměr nebo představu, co chce vytvořit, jinak jeho dílo nemá smysl. (Ponechejme stranou hlavní cíl, aby se dílo líbilo aspoň svému tvůrci.) Co je podstatou každého vědeckého zkoumání? Je to právě shromažďování, výběr a třídění informací. Každý autor a se snaží k již vytvořenému přidat něco ze svých myšlenek a tak vytvořit něco nového. Většinou si ani neuvědomuje, co je jeho myšlenka a co cizí. Někdy má tento proces dokonce hmatatelné výsledky. Tomu se pak říká pokrok civilizace. Podle rostoucího obsahu našich knihoven, údajně se zvětšujícím hlavám a počtu GB na našich HDD (to zná každý, co má počítač) můžeme usuzovat, že objem informací neustále vzrůstá. Podle zákona o zachování hmoty, který jsme uznali za všeobecně platný, je nutná pro vznik jakékoli informace nějaká energie, která se uplatní třeba v procesu myšlení. Elektrické impulsy v mozku jsou nepopíratelným faktem. Tato energie pochází u organismů z látkové výměny - metabolismu. Vědci se zatím domnívají, že informace jsou zachyceny a uchovávány v mozku, bohužel je nikdo nedokázal sejmout a zobrazit. Přesto však všichni máme ty nejrůznější představy a ve snu prožíváme celá filmová dobrodružství. Proč je nedokážeme zobrazit, když citlivé přístroje dokáží zaznamenat i ty nejmenší potenciály? Je zde jen jediné vysvětlení - neznáme jak jsou tyto informace zakódovány. Nadšené výkřiky vědců, že se podařilo přečíst lidský genom, jsou jen pochopením znakové abecedy. Nevíme v jakém jazyku jsou napsána slova a co znamenají. K pochopení genomu je ještě dlouhá cesta. Bez znalosti "šifry" se dále nedostaneme.

Nemůžeme však vyloučit, že všechny tyto informace jsou zachyceny v nějakých pravzorech, podle nichž je celá příroda automaticky vytvářena. Platí zde zřejmě analogie k běžným postupům v reálném světě, kde všechny procesy a výrobky někdo vymyslel a realizace probíhá za účasti lidí a strojů. Stejný mechanismus probíhá v buňce. Nemůžeme také vyloučit možnost, že buňka dokáže přijímat všechny informace ve formě elektromagnetických impulsů, přicházejících z vesmíru. Možná, že informace o "světelně kódovaných vláknech DNA" nebude jen chanellingovým blábolem, ale faktem. Pokud je mi známo, také lidé používají nejčastěji elektromagneticky kódované informace. A veškeré informace z kosmu získáváme pouze za pomoci elektromagnetických signálů. (Mimo pár meteoritů a několika šutrů z Měsíce.) Kdo nebo co tyto informace v kosmu vysílá a kde a jak jsou zachycovány? Kde je ukryta ta archetypální databáze vzorů, o které filozofové již dávno uvažují? To je úkol pro další generace vědců, neomezených současnými pochybnými teoriemi, ať už jmenujeme Darwina, Einsteina nebo jiné známé autority. Pokud přijmeme za poslední axiom tvrzení "Všechno je jinak!", možná nebudeme daleko od pravdy.